

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **I. H.,** zastoupena JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou, se sídlem Hlavní třída 1023/55, Ostrava - Poruba, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2012, č. j. 43 Ad 76/2011 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2012, č. j. 43 Ad 76/2011 - 28, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2011, č. j. X, jímž žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí o tom, že se žalobkyni odnímá invalidní důchod.

[2] Žalovaná v napadeném správním rozhodnutí došla na základě posudku vypracovaného lékařskou posudkovou službou ČSSZ pro účely řízení o námitkách k závěru, že žalobkyně není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %, což pro nárok na invalidní důchod nepostačuje. Jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně bylo stanoveno postižení uvedené v kapitole IX, oddílu A, položce 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., tedy srdeční arytmie vyřešená implantací kardiostimulátoru, jemuž odpovídá pokles pracovní schopnosti o 10 %. Tento pak byl

oproti závěru lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě-Město (dále jen „OSSZ“) navýšen podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o dalších 10 %.

[3] Žalobkyně včasnou žalobou toto správní rozhodnutí napadla s tím, že lékařské posudky OSSZ i ČSSZ považuje za nepřesvědčivé a neobjektivní. Žalobkyně je totiž vyučená prodavačka, pracovala nejprve jako prodavačka a poté jako pokojská. Žalobkyně poukázala ve své žalobě na to, že má zdravotní problémy se srdeční arytmií, byl jí implantován kardiostimulátor, léčí se pro hypertenzi a má sníženou zátěžovou toleranci. V důsledku zvýšené fyzické zátěže u ní dochází k dušnosti, občasnému bušení srdce a pocitu únavy. Žalobkyně rovněž trpí onemocněním krční páteře. Tento nepříznivý zdravotní stav jí brání v soustavné výdělečné činnosti, což ji značně ztěžuje obecné životní podmínky. Z popsaných důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušil.

[4] Krajský soud na základě žaloby nechal posoudit zdravotní stav žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věci (dále jen „PK MPSV“) a žalobu zamítl s tím, že PK MPSV konstatovala, že posudek lékařské služby ČSSZ plně odpovídá zdravotnímu stavu žalobkyně, u níž jde o zdravotní stav bez omezení srdeční funkce a celkové výkonnosti při běžném zatížení. Zdravotní stav žalobkyně je dlouhodobě stabilizovaný, subjektivně pociťovaná a uváděná omezení (snížená zátěžová tolerance, dušnost, občasné bušení srdce a pocit únavy) nejsou dokladována v odborných nálezech. PK MPSV pak náležitě odůvodnila, proč zdravotní stav žalobkyně nelze hodnotit podle položky 7b nebo 7c oddílu A příslušné kapitoly přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), jelikož se nejedná o stav s omezením srdeční funkce a celkové výkonnosti, odpovídající těmto závažnějším diagnózám. Posudková komise dodala, že žalobkyně je schopna práce prodavačky či pokojské a že se u ní nejedná o invaliditu žádného stupně. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal i s žalobkyní předloženými lékařskými zprávami i s jejím návrhem na provedení dalšího posudku o jejím zdravotním stavu. Po skutkovém posouzení věci krajský soud dospěl k závěru, že u žalobkyně byl zákonným způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti o 20 %, což znamená, že v souladu s příslušnou právní úpravou nebyla invalidní, a proto konstatoval, že žalovaná nepochybila, když napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 7. 2011, kterým invalidní důchod žalobkyni v souladu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňala. Krajský soud tedy v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) žalobu pro nedůvodnost zamítl.

[5] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že napadá rozsudek krajského soudu pro nezákonnost spočívající v tom, že soud bral za stěžejní pouze výrok PK MPSV v Ostravě. Stěžovatelka však při soudním jednání soudu vylíčila své zdravotní problémy a navrhla, aby soud vyžádal revizní posudek u jiné posudkové komise, což krajský soud neučinil. V tomto postupu krajský soud pochybil, a proto stěžovatelka požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že podřazuje popsanou žalobní námitku pod zákonem stanovený důvod podle § 103 odst. 1

písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však dle své konstantní judikatury vychází z toho, že *„pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.*“ (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu citované v tomto rozhodnutí jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výše popsaná námitka stěžovatelky není odůvodněna nesprávným posouzením právní otázky krajským soudem, a posoudil tuto námitku tak, že se nejedná o námitku nesprávného právního posouzení věci, ale o námitku vady řízení před krajským soudem, spočívající v tom, že tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy o důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Rozhodnutí soudu o přiznání invalidního důchodu jako dávky důchodového pojištění se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Tyto posudkové komise jsou oprávněny jak k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, tak i k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených ustanovením § 77 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. (K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, publikovaný pod č. 150/2004 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 4 Ads 71/2006 - 256, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ads 53/2012 - 39.)

[9] Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku PK MPSV; tato komise totiž ve svém posudku nepominula žádné z potíží udávaných stěžovatelkou, resp. potíže, o nichž byly doklady ve zdravotnické dokumentaci. Takové opomenutí ostatně nenamítala ani stěžovatelka, pouze se lišila ve svém subjektivním hodnocení závažnosti svých zdravotních potíží. Výhrady stěžovatelky vůči posudku PK MPSV se vztahují pouze k důrazu, který PK MPSV přikládá jejím subjektivním zdravotním potížím. Nejvyšší správní soud uzavírá, že se posudek PK MPSV všemi stěžovatelkou namítanými zdravotními problémy zabýval a že dostatečně odůvodnil, jak dospěl ke svému závěru. Krajský soud pak v napadeném soudním rozhodnutí náležitě a přesvědčivě odůvodnil, proč nevyhoví návrhu stěžovatelky na provedení revizního posudku jiným lékařem či jinou posudkovou komisí. Ostatně stěžovatelka ani v řízení před krajským soudem, ani ve své kasační stížnosti neuvedla žádné konkrétní pochybení, jehož se posudková komise v jejím případě měla dopustit, a proto nijak věcně nenapadla rozpory či nedostatky v závěrech posudku, z něhož krajský soud vycházel. Nejvyšší správní soud tedy shodně jako soud krajský dospěl k závěru, že tu nejsou žádné důvody zpochybňovat provedený posudek, který splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti.

[10] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu